

D ů v o d y:

K rekursu v exekučních věcech jsou oprávněny jen osoby na exekučním řízení zúčastněné, vymáhající věřitel a dlužník, třetí osoby však jen tehdy, bylo-li jim právo k rekursu v jednotlivém případě zákonem zvláště propůjčeno, nebo byly-li aspoň napadeným usnesením ve svých právech způsobem zákona se příčícím dotčeny, nebo jim uděleny nepřipustné příkazy. Těchto předpokladů v tomto případě není. Nejde o zrušení o p ě t n ě dražby, kteréhožto řízení je vydražitel ovšem účastníkem, pročez mu také podle § 154 (2) ex. ř. je propůjčeno právo si stěžovati do povolení opětne dražby. V souzeném případě však byla opětne dražba již p r a v o p l a t n ě povolena, čímž pozbyla první dražba účinnosti (§ 154 druhý odstavec ex. ř.). Teprve potom podala vymáhající věřitelka podle § 39 čís. 6 ex. ř. návrh na zrušení exekuce, jemuž první soud vyhověl, rekursní soud však nevyhověl. V tomto řízení o zrušení exekuce jest bývalý vydražitel osobou třetí, jemuž nelze přiznati oprávnění k dovolacímu rekursu. Nevyhověním návrhu vymáhajícího věřitele na zrušení exekuce nebylo porušeno nějaké právo bývalého vydražitele a nelze o takovém porušení mluvit ani z důvodu, že mu pak hrozí náhrada za útraty a škody v § 155 ex. ř. uvedené, neboť povinnost k jejich náhradě není důsledkem exekuce proti povinnému k vydobytí určité pohledávky, nýbrž obmeškaloosti vydražitele v plnění povinností dražebními podmínkami, pokud se týče příklepem mu uložených, a vydražitel nemůže těžiti z vlastní liknavosti a domáhati se zrušení exekuce, by tak uvedené náhrady stanovené ve prospěch rozvrhové podstaty (nikoli vymáhajícího věřitele) byl zproštěn. Dovolací rekurs vydražitelův je tedy nepřipustný a bylo jej podle §§ 526 druhý odstavec a 78 ex. ř. odmítnouti.

Čís. 13251.

Žaloba o uznání (nemanželského) otcovství.

Zástupce chudých, zřízený ve sporu žalujícimu dítěti, není oprávněn projevit jménem žalujícího dítěte nebo poručníka nesouhlas s odebráním krve dítěte, nýbrž může tak učiniti jen poručník sám.

Nestačí všeobecné prohlášení poručníka, že nesouhlasí s důkazem zkouškou krve, nýbrž jest nutné jeho prohlášení, zda souhlasí či nesouhlasí s odebráním krve žalujícimu dítěti ku provedení tohoto důkazu. Není třeba schválení poručníkova souhlasu nebo nesouhlasu poručenickým soudem, jest však nutné, by byly zjištěny i důvody poručníkova nesouhlasu.

(Rozh. ze dne 3. února 1934, Rv I 1153/32.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Vadnost odvolacího řízení (čís. 2 § 503 c. ř. s.) spatřuje žalovaný v tom, že nebyl proveden znalecký důkaz zkouškou krve, a právem vytýká, že zástupce chudých pro žalující stranu ve sporu ustanovený nebyl oprávněn projevit jménem žalujícího dítěte nebo poručníka nesouhlas s odebráním krve dítěti, nýbrž že tak mohl učiniti jen poručník sám. Zástupce chudých ustanovený žalujícímu dítěti pro řízení na soudě prvního stolice podle prvního odstavce čís. 4 § 64 c. ř. s. má takové postavení ve sporu jako zmocněnec, kterému byla udělena procesní plná moc podle § 31 c. ř. s. a § 133 druhý odstavec j. ř., a může za žalující stranu činiti prohlášení, týkající se procesních úkonů (§ 34 c. ř. s.). Avšak souhlas žalující strany k odebrání krve, který jest nezbytnou podmínkou pro provedení znaleckého důkazu zkouškou krve, nespadá do jeho působnosti vytčené ustanoveními §§ 31 čís. 1, 34 c. ř. s., ježto souhlas nebo nesouhlas ten znamená schválení nebo odmítnutí použití těla žalujícího dítěte k lékařské zkoušce jeho krve a péče o tělo a zdraví poručenice jest svěřena podle § 188 obč. zák. jen jeho poručníku. Nestačí ovšem všeobecné prohlášení poručníka, že nesouhlasí s důkazem zkouškou krve, nýbrž jest nutné jeho prohlášení, zda souhlasí či nesouhlasí s odebráním krve žalujícímu dítěti ku provedení tohoto znaleckého důkazu. Schválení poručníkova souhlasu či nesouhlasu s odebráním krve žalujícímu dítěti poručenským soudem není třeba, ježto nejde o důležitou nebo pochybnou věc (§ 216, 233 obč. zák., § 4 c. ř. s.), zejména má-li žalující strana jiný důkaz pro žalobní tvrzení. Bude však nutno, by byly zjištěny i důvody případného poručníkova nesouhlasu, by soud mohl dostáti své povinnosti podle § 272 c. ř. s. a důvody tyto hodnotiti, což odvolací soud neučinil.

Čís. 13252.

Vyhradil-li si prodávatel vlastnické právo ku prodané věci, může se výhrada vztahovati jen k prodané věci samé, nikoliv však k nové věci, jež z ní zpracováním vznikla.

Zpracováním jest nejen výroba zboží ze suroviny, nýbrž i přeměna věci k používání již způsobilé v jinou věc. Jde však jen o mechanickou úpravu téže suroviny, nikoliv o zpracování, udělány-li z kulatého dříví trámky, prkna a fošny (řezivo).

(Rozh. ze dne 3. února 1934, Rv I 1760/32.)

Žalovaný vedl proti Karlu S-ovi k vydobytí peněžité pohledávky exekuci na trámky, měkká prkna a fošny. Žalující obec domáhala se na žalovaném nepřipustnosti exekuce, tvrdíc, že prodala dlužníku dříví, vyhradivši si k němu vlastnické právo, a to i v rozřezaném stavu. Procesní soud prvního stolice uznal podle žaloby. Důvody: Platné právo prodej s výhradou práva vlastnického uznává (i zákon sám viz § 297 a) obč. zák.). Ovšem, stala-li se výhrada ku prodané surovině